

רבקה - "אמא אדמה"

דברים לזכר רבקה ענבי ז"ל בעת קבורתה = גבורתה... בואו נכדים, נכדות ונינות ואספר לכם סיפור: כתפיים עגולות, הליכה רחבה מתנדנדת, מצטחקת בחיוך ביישני, מקל הליכה וקלנועית מחליקה, שמלות פשוטות של חלוצה והמון שנים בארץ.

עוד פעם, מזמן, קול דק, מסלסל, משירי "אמא רוסייה", זוג מאוהב רבקה ויעקב - היא הגישה לו מים מן הבאר - והוא לקח אותה לבנות בית באשדות יעקב. ונולדו ילדים קצת ג'ינג'ים כאלה - נטע וחגי, איתמר ויובל - והיה נורא כיף והיה נורא שמח - כמו שאומרים הילדים.

ואח"כ סבא יעקב ענבי התעייף ופרש לגן-עדן נורא נורא מוקדם, וסבתא רבקה - אמא הדוגרת - פרשה ידיה / כנפיה ואספה את גוזליה ואמרה להם: אנחנו ממשיכים. משפחת ענבי תחזיק מעמד.

ונטע התחתנה וחגי התחתן ונולדו ילדים ואז חגי נהרג, בפורים. גם סבא יעקב נפטר בפורים, ומאז לא מתחפשים כל-כך ולא כל-כך שמחים בפורים - במשפחת ענבי. וגם איתמר התחתן ונולדו לו ילדים וגם יובלי התחתן, והיה שמח ומגן בחצוצרה ורוקד - ופתאם בום טראח! יובל נפטר - פרש גם הוא לעולם של גן-עדן, ב - 16 בספטמבר לפני 4 שנים - ביום בו סבתא רבקה הייתה בת 85. וסבתא רבקה נורא בכתה - כבר לא נשאר לה כנפיים לפרוש, גם רגליה כשלו - אבל החיוך הביישני - תבונת החיים של "אמא אדמה" נשאר בה חרוץ בפניה.

איזו סבתא חמה ונהדרת הייתה רבקה לבניה ובנותיה, לכלותיה וחתניה, לנכדותיה ולנכדיה, לניניה ולנינותיה.

כל פעם הייתה אומרת עד החתונה של ורד ודי, עד החתונה של אביטלי ודי, עד החתונה של חגי ודי, עד בר המצוה של איתי ודי, עד החתונה של עפרה - ו... די. מספיק ודי. כמה אפשר לבקש.

עייפה סבתא רבקה - שכבה לנוח ולא יכלה יותר לקום, קיפלה את כנפיה, סגרה צעדיה, עצמה את עיניה, פסקה נשימתה, ובראש

השנה תשנ"ח תהא שנת נשמה חמה - תשב
רבקה עם יעקב, עם חגי ועם יובל לשולחן של
בורא עולם - תחייך, תשלח יד מלטפת
ותאמר: "נו די, די, מספיק היה לי ודי"
ותשלח ברכה אוהבת גדולה לכל משפחת
ענבי שהביאה לה המון כבוד וגאווה - ובעיקר
אהבה.

שלום לך רבקה, "אמא אדמה", אהבתי
אותך, מתנדנדת, כאילו רוקדת - ורווח לי
קמעה השקט של פטירתך.

וכל משפחתך ינוחמו בדרך הגדולה והרחבה
שנתת להם לפסוע בה כמשפחה!
יהי זכרך לעד.

שרה'יה שרון